

A soft-focus background image of a field of purple flowers under a bright sun. The sun is a large, bright yellow circle in the upper right quadrant, casting a warm glow over the scene. The flowers are in the foreground, slightly out of focus, and their purple petals are vibrant against the green foliage. The overall atmosphere is peaceful and romantic.

*Aan mijn lieve dochter Joséphine voor wie mijn Hart altijd zo luid en helder
Zingt, en voor mijn engel Victor waarvan ik zijn Liefdeslied mag koesteren, en
voor alle mensen die hun Harten laten Zingen voor alle schoonheid en Liefde die
zij mogen ontvangen. Veel liefs, Alessandra*

Kleine Q'tie

Alessandra Arts

1 Kleine Q'tie

Het was een spannend moment voor Kleine Q'tie toen hij zo vastberaden — én nog veel te jong — uit zijn enorme Groeischaal* klom.

Kleine Q'tie was zó opgewonden; hij zou eindelijk zijn mama ontmoeten, én Zijne Kleurigheid* waarover zij al zo vaak had verteld.

Het was alsof hij de meest innige taferelen van Zijne Kleurigheid al kende, want ze had hem al vele mooie momenten beschreven: Ze had hem over een honinggele tulp verteld waarin een hommeltje sliep, en over haar ontroering voor een gekleurde hemel van wanneer Gloria* in haar allermooiste gewaad verscheen, en over een regendruppeltje dat van een fragiel viooltje gleed, het kietelde een beetje, waardoor het viooltje hard moest lachen, en over de mossen, 'groen als smaragd, en zo zacht als jou Hart'!

"Mama, mama, ik ben er!" riep hij enthousiast.

"Mama? MAAAAMY, LiefdeHart!"

"Mama, ma-maaa! Waar ben je?" "Mama?"

Kleine Q'tie voelde zich plots heel bekommerd, hij verstond niet juist waarom, want hij was nooit eerder zo enthousiast geweest, maar zijn fladder-Hartje* vertelde hem dat er iets mis was, vreselijk mis was! Waar was zijn Q'tie-Mammie nu toch, zijn LiefdeHart*?

Mama had er toch ook erg naar uitgekeken om hem te ontmoeten? — Ze had hem trouwens verteld dat *zijn* Aanvangsdag* zeker en vast 'de meest gelukkige dag van haar leven' ging worden!

Kleine Q'tie was erg teleurgesteld, én van streek, waar was ze nu toch? Hij had het koud en voelde zich beroerd, hij begreep het niet, hij voelde zelfs geen vrolijkheid meer Zingen*!

"Mama, ik wil je zo graag ontmoeten, en ik heb het zo koud, waar ben je nu toch?" jammerde hij triest.

Hij herinnerde zich nog maar al te goed hoe haar zalige warmteglod hem had gekoesterd en hoe heerlijk het was geweest wanneer zij haar liefdesHart zo zuiver voor hem had laten Zingen, en hoe hij in zijn fraaie Groeischaal zo warm en knus had geslapen...

Kleine Q'tie voelde zich helemaal uitgeput, én ellendig, zijn fladder-Hartje — voordien zo opgewekt en vrolijk — klonk nu nog maar stilletjes en bedroefd.

* zie pagina 100

2 Alfie

Sluiers van roze en parel-grijze wolken uitgedost in hun zachtste kleuren, toonden al hun schoonheid, en rolden in de verte zachtjes achter elkaar.

ALFIE had het treurige gejammer gehoord van achter de beschutting van het hoge gras.

Hij merkte eerst de indrukwekkende Groeischaal op — nu nog stevig — maar al fel gekleurd met rijke gouden tinten.

Deze moet wel héél speciaal zijn, dacht hij bij zichzelf. Dan zag hij de frêle pluimpjes, rillend van achter het gras. Hij bukte zich, en bekeek het wezentje van dichterbij.

Kleine Q'tie zat helemaal voorovergebogen, snikkend en rillend van de kou.

Alfie boog zich nog dieper en sprak heel zachtjes tegen hem: "Hallo kleintje, waarom ben je zo verdrietig op je Aanvangsdag?"

Kleine Q'tie gluurde aarzelend omhoog, want hij herkende het vertrouwde geluid van zijn LiefdeHart niet, en toen het verdriet en de eenzaamheid hem weer overvielen, begon hij nog harder te snikken, zijn kleine Q'tie-lichaampje rillend als een eenzaam blad in de wind.

"Kom, kom nu, het kan toch niet zo erg zijn, aan je Levensbron te zien moet je wel echt een forsig klein kereltje zijn en je moeder moet zeker sterk van je houden."

Kleine Q'tie huilde nu nog harder.

"Ben je gekwetst klein kereltje, of is je LiefdeHart misschien even weggegaan?"

"Nee meneer," jammerde Kleine Q'tie treurig, "ik heb haar nog niet gezien, zij — ze beloofde hier te zijn op mijn Aanvangsdag..." Hij begon weer harder te snikken. "Ik begrijp het niet, ik heb het zo koud en voel me zo verdrietig."

"Kom, kom," troostte Alfie, "we zullen hier samen op haar wachten, ik weet zeker dat ze niet lang meer weg zal blijven."

"Echt?" zei Kleine Q'tie hoopvol.

3 Vrolijke bloemen

"Wil je mijn vrolijke bloemen zien, ze vrolijken mij altijd op!"

Alfie wees met zijn hoofd naar links en Kleine Q'tie knikte bedeesd ja.

"Super!" zei Alfie, en nam zijn kleine pluimpjes-handje en trok het voorzichtig door zijn grote veren-vleugel.

"Ik weet precies de plaats!" zei hij opgetogen terwijl hij een paar hoge en verwarde grassen opzij duwde.

Kleine Q'tie was héél even onder de indruk, hij had nog nooit zulke kleurrijke vormen gezien, maar de droefheid die tegen zijn fladder-Hartje drukte overviel hem weer en verse kleine trieste-traantjes trilden op zijn veren-wimpertjes en rolden dan zachtjes over zijn veren-wangetjes.

Ze wachtten en wachtten, Alfie's geest werd rusteloos — én bezorgd — en terwijl hij probeerde het kleintje warm en getroost te houden, sprak hij zachtjes tegen hem:

"Arm kleintje, het komt echt wel goed hoor, lieverd." Maar Kleine Q'tie slaakte weer een pietepeuterig gejammer.

"Wees niet verdrietig kleintje, jij bent een Q'tie, en wij Q'ties zijn één grote, grote familie, we beschermen elkander altijd. Niemand hoeft ooit alleen te zijn, tenzij je het zelf wil natuurlijk. Maak je maar geen zorgen kleintje, we Rinkelen allemaal wel voor jou, en *jij* zult ook kunnen groeien."

Maar Kleine Q'tie was ontroostbaar, zijn fladder-Hartje Zong steeds zwakker en zwakker — het werd bijna geruisloos.

Help! dacht Alfie, Help! Ik moet zijn LiefdeHart dringend vinden!

Hij tilde Kleine Q'tie voorzichtig op en wiegde hem zachtjes in zijn veren-vleugels — Q'tie's kleine flipper-pootjes hingen al zwakjes en losjes naar beneden.

Ik kan maar beter beginnen met lopen, dacht Alfie bekommerd, Bea weet zeker waar zijn LiefdeHart is.

4 Bea

Bea zat gehurkt met gesloten ogen, haar veren-lichaam trilde een beetje terwijl ze voor enkele Groeischalen Rinkelde.

Alfie wilde haar devotieele zorg niet storen, maar naderde haar toch — want dit was toch zeker een noodgeval?

Ogen nog steeds gesloten — en met een zéér boze frons — wezen haar lange veren-vingers hem geërgerd weg!

Alfie liep toch eigenwijs door.

Ze wees zijn nadering nog sterker af, knipperde kwaad met haar ogen, en mompelde iets wat hij gelukkig niet verstond, maar Alfie liep toch gewoon door.

Haar ogen schoten open! “Halt daar!” siste ze, “Kan je het niet zien, ik ben aan het Rinkelen voor deze Levensbronnen!”

Alfie knikte eerbiedig, maar opende zijn veren-vleugel en liet het verborgen pluimpjes-bundeltje zien — Kleine Q'tie lag bijna levenloos in zijn veren-vleugel.

Ze werd meteen zachter. “Gaat hij dood?” vroeg ze geschrokken.

Alfie schudde zijn hoofd. “Nee, maar het zal hoogstwaarschijnlijk niet lang meer duren,” zei hij bezorgd, “de kleine moet sterken, zijn LiefdeHart was niet bij hem!”

Ze knikte instemmend en liep recht op Kleine Q'tie af, en wiegde hem dan dicht tegen haar borst aan.

“Hallo liefje, wat is er dan, voelen we ons zwakjes of eenzaam?”

Het zachte gerinkel van haar vrijgeevige Hart, een beetje vergelijkbaar met het geluid dat hij zich zo goed herinnerde, deed hem bijna in slaap vallen. Rinkelend van top tot teen, zijn oogjes sluitend, gaf hij de strijd na een tijdje toch eindelijk op, en viel in een diepe, diepe slaap.

“Zo te zien en aan het Zingen van zijn Hartje te horen, moet hij het kleintje van Parel zijn. Ik heb nooit voor haar Levensbron gerinkeld want Parel wou hem nooit verlaten — zelfs niet voor héél eventjes — maar ik weet zeker dat hij van haar is,” fluisterde Bea zeker van haar stuk.

“Je moet Baldy om hulp vragen, hij weet misschien waar Parel is, hij is net dichtbij, je weet wel waar je hem kunt vinden.”